

η φύση και οι μύθοι της

Στην ελληνική μυθολογία, τα δέντρα, τα λουλούδια, οι ποταμοί, οι άνεμοι, όλα, ήταν κάποτε όμορφοι νέοι και νέες που, για χάρη της αγάπης ή της φιλίας ή ακόμα εξαιτίας της ζήλιας ή της κακίας, έχασαν την ανθρώπινη μορφή και έγιναν αιώνια σύμβολα της αρετής ή του πάθους τους.

ΑΜΥΓΔΑΛΙΑ

Ονομαζόταν Φυλλίς.

Ήταν θυγατέρα ενός βασιλιά της Θράκης και ερωτεύτηκε τον γιο του Θησέα, τον Δημοφώντα.

Ο Δημοφών, νοστάλγησε την πατρίδα του την Αθήνα, όπου και πήγε .

Η Φυλλίς, τον περίμενε για χρόνια και τελικά πέθανε από μαρασμό.

Οι θεοί, από οίκτο, τη μεταμόρφωσαν σε δέντρο, σε **αμυγδαλιά** και έγινε σύμβολο της ελπίδας.

Όταν ο Δημοφών, γεμάτος τύψεις, επέστρεψε, βρήκε τη Φυλλίδα σαν ένα γυμνό δέντρο.

Απελπισμένος αγκάλιασε το δέντρο, το οποίο ξαφνικά πλημμύρισε από λουλούδια,

δείχνοντας ότι η αγάπη δεν μπορεί να νικηθεί από το θάνατο.

ΕΛΑΤΟ

Το έλατο **ονομαζόταν** από τους αρχαίους Έλληνες **Πίτυς** και ήταν το ιερό δέντρο του θεού **Πάνα**.

Αυτός ερωτεύτηκε τη νύμφη **Πίτυ**, η οποία άρεσε και στον **Βοριά**. Εκείνη προτίμησε τον Πάνα που έκανε λιγότερο θόρυβο κι ο Βοριάς για να την εκδικηθεί, την φύσηξε και την γκρέμισε κάτω από ένα βράχο.

Εκεί την βρήκε ξεψυχισμένη ο Πάνας και την μεταμόρφωσε σε ιερό του δέντρο, το έλατο.

Από τότε η νύμφη έκλαιγε κάθε φορά που φυσούσε ο βοριάς και τα δάκρυά της είναι οι σταγόνες ρετσινιού που στάζουν κάθε φθινόπωρο από τα κουκουνάρια του έλατου.

ΔΑΦΝΗ ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΑΣ

Η Δάφνη, κόρη του ποτάμιου θεού Πηνειού, ήταν κυνηγός και αφιερωμένη στη θεά Άρτεμη. Όπως η θεά, έτσι και αυτή αρνιόταν να παντρευτεί.

Ο Απόλλωνας την ερωτεύθηκε και όταν αυτή αρνήθηκε τις προτάσεις του, την κυνήγησε ανάμεσα στα δέντρα.

Η Δάφνη προσευχήθηκε στον πατέρα της να την βοηθήσει και εκείνος την μεταμόρφωσε σε δέντρο, που ρίζωσε στην όχθη του ποταμού του.

Όταν ο Απόλλωνας έμαθε τι έγινε, έκοψε κλαδιά και έπλεξε στεφάνι, σε ανάμνηση του έρωτά του για αυτήν.

Ο Απόλλωνας έκανε τη δάφνη ιερό του φυτό και καθιέρωσε την απονομή δάφνινου στεφανιού στους πρωταθλητές.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ήταν ωραίος νέος της Βοιωτίας, γιος της Νύμφης Λειριώπης και του ποταμού Κηφισού. Δύο από τις πολλές εκδοχές που υπάρχουν:

α) Κάποτε καθισμένος κοντά σε πηγή είδε το πρόσωπό του στα νερά της και θαύμασε.

Βύθισε το χέρι του στο νερό να τη συλλάβει, αλλά επειδή δεν το κατώρθωνε, παρέμεινε στη θέση αυτή αυτοθαυμαζόμενος, μέχρι που πέθανε. Στη θέση εκείνη φύτρωσε το ομώνυμο άνθος.

β) Ο Νάρκισσος αδιαφορώντας στη συμπάθεια του ωραίου νέου Αμεινία, κατέστη ο ηθικός αυτουργός στην αυτοκτονία του δεύτερου.

Τότε η Νέμεσις αποφάσισε να τον τιμωρήσει σκληρά με το ίδιο πάθος, υποκινώντας τον, να δει στο νερό της πηγής την εικόνα του και να την ερωτευθεί τόσο, ώστε να πεθάνει από τον ανικανοποίητο έρωτα προς τον εαυτόν του.

ΥΑΚΙΝΘΟΣ

Ο Υάκινθος, όμορφος νέος από τη Σπάρτη, είχε την εύνοια του Απόλλωνα.

Ο Ζέφυρος, θεός του ανέμου ζήλεψε τη σχέση αυτή.

Μια μέρα που ο Απόλλωνας μάθαινε στο Υάκινθο δισκοβολία, του ξέφυγε ο δίσκος, με δόλια ενέργεια του Ζέφυρου και χτύπησε τον άτυχο νέο, σκοτώνοντάς τον.

Από το αίμα του ο Απόλλωνας έπλασε ένα λουλούδι, που στο άνθισμά του κάθε του πέταλου, έμοιαζε να έχει γραφτεί μια θρηνητική κραυγή. Είναι το γνωστό μας ζουμπούλι.

Ο Μότσαρτ έγραψε την όπερα «**Απόλλων και Υάκινθος**»

ΧΛΩΡΙΔΑ

Χλωρίδα ονομαζόταν η θεά της βλάστησης.

Στο έργο της την βοηθούσαν οι Ώρες, ακόλουθοι του Ήλιου.

Προστάτευαν την ανάπτυξη και την ευημερία και με την ιδιότητα αυτή ρύθμιζαν τις εποχές της βλάστησης.

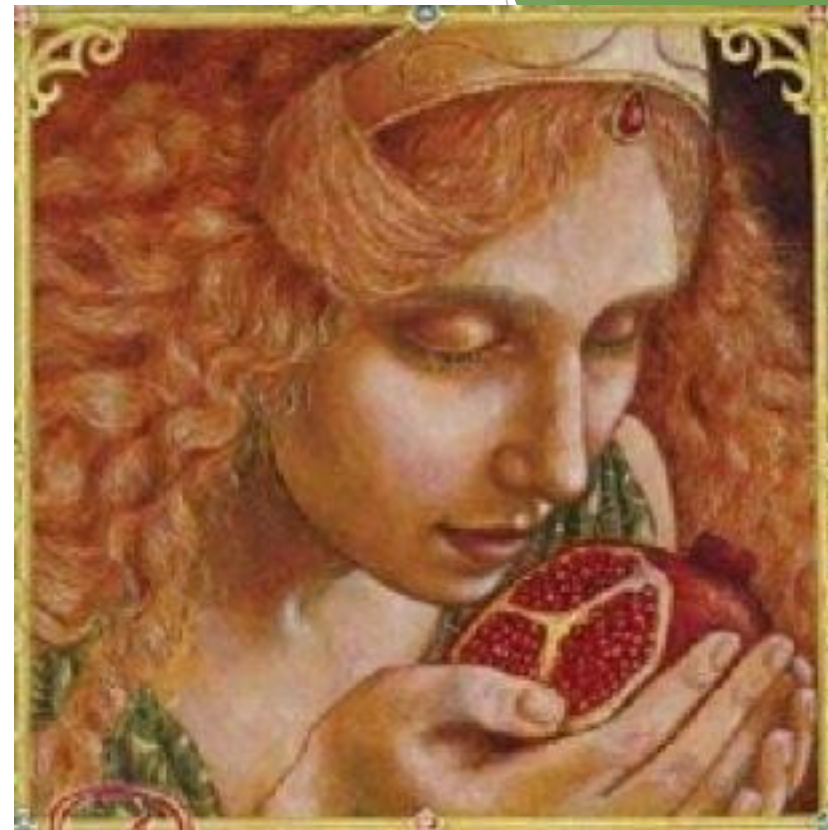

ΡΟΔΙΑ

Ο Άδης, αφού άρπαξε την Περσεφόνη, την πήρε μαζί του στον κάτω κόσμο.

Η μητέρα της Δήμητρα, απαίτησε από τους θεούς να επέμβουν.

Ο Άδης μαθαίνοντας τις αποφάσεις των θεών, πρόσφερε στην Περσεφόνη να φάει επτά σπόρους ροδιού, ώστε να την «δέσει» κοντά του, αφού το ρόδι ήταν και σύμβολο γάμου.

Μετά την επιλογή της να φάει τους σπόρους του ροδιού, οι θεοί επέβαλλαν να ανεβαίνει κάποιους μήνες στον επάνω κόσμο, οπότε και γινόταν Άνοιξη και να κατεβαίνει κάποιους στον κάτω κόσμο.

Τότε, ερχόταν ο Χειμώνας.

Το ρόδι έγινε σύμβολο του ερχομού της Άνοιξης.

Επίσης, οι Ιερείς της Δήμητρας, στην Ελευσίνα, οι Ιεροφάντες, ήταν στεφανωμένοι με κλαδιά ροδιάς κατά την διάρκεια των μεγάλων μυστηρίων.

ΩΡΕΣ

Οι Ωρες ήταν Θεότητες των καιρών και του χρόνου της αρχαίας Ελλάδας.

Ήταν θυγατέρες του Δία και της Θέμιδος.

Στην Αθήνα αναφέρονταν ως Θαλλώ , Αυξώ και Καρπώ.

Στον Ησίοδο αναφέρονται ως Ευνομία, Δίκη, και θεά Ειρήνη.

Ήταν βοηθοί του θεού Ήλιου και επιπλέον βοηθούσαν την θεά Χλωρίδα στο έργο της, στην βλάστηση της γης, ρυθμίζοντας τις Εποχές του Χρόνου.

Οι Αλεξανδρινοί συγγραφείς ανεβάζουν τον αριθμό των θεών Ωρών σε δώδεκα (12) και τις θεωρούν κόρες της Γαίας και του Χρόνου

Ο ποταμός Αλφειός

Σύμφωνα με τον Πausανία, ο Αλφειός ήταν κυνηγός που αγάπησε την Αρεθούσα, νύμφη των πηγών και των δασών.

Εκείνη για να τον αποφύγει πήγε στην Ορτυγία, νησί κοντά στις Συρακούσες και μεταμορφώθηκε από την Άρτεμη σε πηγή πλούσια σε γάργαρο νερό.

Ο Αλφειός από τον μεγάλο του έρωτα μεταμορφώθηκε σε ισχυρό υποθαλάσσιο ποταμό, την ορμητικότητα του οποίου δεν μπόρεσε να εμποδίσει ούτε ο Αδρίας (Αδριατικό Πέλαγος) και έτσι έφτασε στην Ορτυγία, κοντά στην αγαπημένη του.

Ο Ποταμός Ενιπέας

Ο Ενιπέας είναι ο μεγαλύτερος και κάλλιστος παραπόταμος του Πηνειού.

Κατά τον Όμηρο, τον Ενιπέα ερωτεύθηκε η Τυρώ, κόρη του Θεσσαλού Σαλμωνέως.

Ο θεός Ποσειδώνας ερωτεύθηκε την κόρη και πήρε τη μορφή του Ενιπέως.
Η Τυρώ ξεγελάστηκε.

Άλλος μύθος παρουσιάζει τον Ενιπέα ως όμορφο νέο, αντικείμενο πόθου για όλες τις θεές, ο οποίος έδειξε την προτίμησή του στη θεά Αφροδίτη, προκαλώντας την οργή της Ήρας.

Για να τον εκδικηθεί, η Ήρα τον μεταμόρφωσε σε ποταμό και τον καταράστηκε όσο όμορφος ήταν, τόσο επώδυνο να είναι το τέλος του.

Λατρευόταν στη Θεσσαλία.

Οι μαθητές της ομάδας:

ΚΟΥΚΙΑΣΑΣ ΔΗΜΗΤΡΗΣ

ΚΩΤΣΑΔΑΜ ΛΟΥΚΑΣ

ΜΙΧΑΛΑΚΗΣ ΓΙΩΡΓΟΣ

ΚΟΛΟΜΤΣΑΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ